

Arrest

nr. 230 767 van 22 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), ter kennis gebracht op 9 december 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, verklaart op 31 januari 2019 België te zijn binnengekomen en dient op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat de verzoekende partij op 10 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in Spanje ingediend heeft. Op 20 juni 2018 en 10 december 2018 werd de verzoekende partij als verzoeker van internationale bescherming in Duitsland geregistreerd.

Op 8 juli 2019 wordt de verzoekende partij gehoord.

Op 11 juli 2019 verzoekt België de Spaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 11 juli 2019 stuurt de advocaat van de verzoekende partij een brief naar de Dienst Vreemdelingen-zaken.

Op 26 juli 2019 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

Op 6 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met beval om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 9 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [K.]

voornaam : [D.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [K.D.], verder de betrokkene, die verklaart van Syrische afkomst te zijn, bood zich op 13.05.2019 bij de Dienst Vreemdelingen-zaken aan, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 15.05.2019 diende hij effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde bij zijn aanmelding een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort voor. Hij verklaarde dat zijn originele paspoort in beslag werd genomen door de Duitse autoriteiten en dat hij nooit een identiteitskaart heeft gehad.

Op 08.07.2019 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingen-zaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in oktober 2011 Syrië verliet en naar Libanon reisde. Hij verklaarde dat hij er tot de zomer van 2016 legaal verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij in de zomer van 2016 legaal met een paspoort en een visum naar Soedan reisde. De betrokkene verklaarde dat hij vervolgens via Libië, Algerije en Marokko Spanje bereikte. Volgens zijn verklaringen diende hij er in de zomer van 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde dat zijn verzoek werd afgewezen. De betrokkene verklaarde dat hij twee maanden in een opvangcentrum in Melilla verbleef en daarna twee dagen in Zaragoza en vervolgens via een aantal voor hem onbekende landen naar Duitsland reisde. De betrokkene verklaarde dat hij er een tijdje illegaal woonde bij een oom en dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vreesde naar Spanje te worden teruggestuurd. Volgens zijn verklaringen kreeg hij problemen met zijn oom en vertrok hij daarop naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 10.04.2018 in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende en op 20.06.2018 en 10.12.2018 als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd in Duitsland.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde tevens een treffer op die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. Daaruit bleek dat de betrokkene een visum aanvraag bij de Nederlandse autoriteiten, maar dat er geen visum werd afgeleverd.

We merken op dat de betrokkene bij zijn aanmelding op de vraag of hij al eerder in een ander land dan België zijn vingerafdrukken liet nemen of een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde dat hij in Spanje vingerafdrukken liet nemen en een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene gaf niet aan dat hij ook in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel dit duidelijk uit het Eurodacresultaat blijkt. Tijdens zijn gehoor werd hij met het Eurodac 1-resultaat voor Duitsland geconfronteerd, dat bevestigt dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene reageerde daarop door te verklaren dat hij er een tijdje illegaal woonde bij zijn oom in Leipzig, maar er geen asielaanvraag indiende. We merken op dat dit niet in overeenstemming is met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, waaruit duidelijk twee Eurodac 1-treffers voortkwamen die bevestigen dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 11.07.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Spaanse autoriteiten stemden op 16.07.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 08.07.2019 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn zussen [K.S.], geboren rond 1996 en [K.S.], ca. 8 jaar, zijn broer [K.A.], geboren rond 1999, zijn moeder [J.K.] en zijn oom [J.E.], ca. 26 jaar oud, in procedure zijn in België en in Rixensart verblijven. Voorts verklaarde hij dat zijn oom [J.A.], ongeveer 37 jaar oud, in België is erkend en in Puurs verblijft. De betrokkene verklaarde verder dat zijn oom [K.Y.A.], ca. 40 jaar oud, erkend is in Duitsland. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn familie er woont, er Frans wordt gesproken en er veel werk is als (hulp)kok. Hij verklaarde dat hij niet terug wil naar Spanje, omdat hij er geen familie heeft. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij een poliep heeft in zijn neus, waardoor hij moeilijk kan ademen, en dat hij een afspraak heeft gemaakt bij een specialist.

Op 12.07.2019 ontvingen onze diensten een schrijven van de advocaat van de betrokkene van 11.07.2019, waarin wordt verzocht dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. Onze diensten ontvingen nog een tweede schrijven, waarin de advocaat dieper ingaat op de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") in de zaak "Tarakhel" (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming.

Verder stelt de advocaat dat de leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in Spanje verslechterden, dat verzoekers om internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en de behandeling van verzoeken onredelijk lang aansleept. Ook collectieve terugdrijvingen van vreemdelingen worden door de advocaat als argument tegen een overdracht aangevoerd. De betrokkene verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context

dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De advocaat van de betrokkene uitte in zijn schrijven bezorgdheid over de vrijheidsberoving van irreguliere migranten in Spanje. We wijzen erop dat de Spaanse autoriteiten op 16.07.2019 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Gezien het bovenstaande kunnen de opmerkingen van de advocaat van de betrokkene met betrekking tot de detentie van irreguliere migranten in Spanje, niet relevant worden geacht in het geval van de betrokkene.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de

minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We voerden een grondige analyse uit van het toonaangevende en geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", verder 'AIDA-rapport' genoemd, meest recent bijgewerkt op 20.03.2019, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De advocaat van de betrokkene wijst in zijn tussenkomst op problemen wat opvang betreft, onder meer wat het aantal opvangplaatsen betreft. Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase – de "integratiefase"- verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Tenslotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog de nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (blz. 54-56). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België, impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat het AIDA-rapport van Spanje twee paragrafen wijdt aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio") voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (blz. 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (blz. 34).

Met betrekking tot de opmerkingen van de advocaat wat toegang tot opvang betreft, wijzen we erop dat het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 heeft opgedragen om personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Intussen heeft het Ministerie reeds de nodige instructies gegeven en aanpassingen doorgevoerd die dienen te waarborgen dat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen (blz. 34).

Het AIDA-rapport vermeldt dat een toename van het aantal verzoeken in 2018 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste wat opvang betreft. Het meldt echter ook dat de voorbije jaren bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en de levensomstandigheden in de opvangstructuren daardoor niet achteruit zijn gegaan (blz. 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren nergens in het rapport als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (blz. 58). Hier dient evenwel opgemerkt te worden dat in de passage over personen die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (blz. 34).

Het feit dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje een langere tijdsduur kent, kan niet worden beschouwd als een dermate systematische tekortkoming dat moet worden geconcludeerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een schending of risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest inhoudt.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven naar de situatie in Ceuta en Melilla en naar collectieve terugdrijvingen van vreemdelingen. Wat betreft de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'), dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terechtkomen, aangezien de betrokkene het land niet illegaal binnenreist, maar in het kader van de Dublinverordening aan Spanje wordt overgedragen.

We wijzen erop dat de advocaat verwijst naar een aantal bronnen die al enkele jaren oud zijn en waarvan sommige zelfs van 2012 dateren. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven.

Zoals eerder werd opgemerkt, kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat de betrokkene in Spanje dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt zou zijn. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin wordt gesteld dat de Spaanse asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare asielzoekers, maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een asielzoeker of vluchteling. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening voor kwetsbare personen.

Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare personen (blz. 29-30).

Op basis van een grondige analyse van het AIDA-rapport blijkt dat het feit dat iemand verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet per definitie impliceert dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. In het rapport wordt bovendien ook nergens gemeld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen een onmenselijk of vernederend behandeling te beurt zou vallen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat er een hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen is in Spanje, dient erop te worden gewezen dat dit niet automatisch betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin aanwijzingen in recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit zou blijken dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvang, de gezondheidszorg en de juridische bijstand en de opvangmodaliteiten in Spanje door de hoge instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zouden zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zouden voorkomen.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat op basis van dit rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons inziens onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat zijn zussen [K.S.], geboren rond 1996 en [K.S.], ca. 8 jaar, zijn broer [K.A.], geboren rond 1999, zijn moeder [J.K.] en zijn oom [J.E.], ca. 26 jaar oud, in procedure zijn in België en in Rixensart verblijven. Voorts verklaarde hij dat zijn oom [J.A.], ongeveer 37 jaar oud, in België erkend is en in Puurs verblijft.

De advocaat van de betrokkene haalde in zijn tussenkomst aan dat het verzoek om internationale bescherming van de moeder, broer en zus van de betrokkene momenteel wordt behandeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, dat deze familieleden van de betrokkene verzoeken dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld en dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening moet worden gehouden met de vraag komende van twee personen van dezelfde familie dat België het verzoek om internationale bescherming van hun familieleden behandelt. De desbetreffende brief van de advocaat van de betrokkene werd ondertekend door zijn zus [K.S.], zijn broer [K.A.] en zijn moeder [J.K.].

Allereerst wijzen we er met betrekking tot zijn in België verblijvende oom op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening (EU) nr. 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We verwijzen in verband met het schrijven van de advocaat naar artikel 16(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, dat als volgt luidt: "Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheids-toestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind,

de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht." We benadrukken dat in dit geval artikel 16(2) niet van toepassing is, aangezien de betrokkene en zijn familieleden die het schrijven van de advocaat ondertekenden, zich allen op het Belgische grondgebied bevinden. Artikel 16(2) is slechts van toepassing in een situatie waarin twee familieleden zich in verschillende lidstaten bevinden op het ogenblik dat een beslissing moet worden genomen omtrent de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat werd ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest nr. 224 087 van 17.07.2019. Het staat niet ter discussie dat de betrokkene en zijn moeder, broer en zus actueel in België verblijven.

Met betrekking tot de in België verblijvende broer, zussen en moeder van de betrokkene en de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje de verantwoordelijkheid heeft aanvaard voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet heeft verzocht het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit om redenen van hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer of zus, of ouder, of indien dat kind, die broer of zus, of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer of zus, of ouder, wettelijk in die lidstaat moet verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus, of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij vereniging wensen. We wensen te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van de betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor op geen enkel moment gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende broer, zussen en moeder gebaseerd op werkgelegenheid, administratieve bijstand, financiële en sociale steun en integratie. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer, zussen en moeder. Verder zijn we evenmin in het bezit van een schriftelijke verklaring van de broer, zussen en moeder van de betrokkene inzake afhankelijkheid en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk moeten worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

De advocaat verwees in zijn schrijven naar vermeende discriminatie van vreemdelingen in Spanje. Hierover wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van discriminatie en niet aan de hand van concrete elementen bewees dat hij slachtoffer was van discriminatie in Spanje. Er dient verder te worden benadrukt dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt echter niet rechtstreeks tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

De advocaat verwees in zijn schrijven naar de economische en financiële situatie in Spanje en de betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hier veel werk is als (hulp)kok. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een

bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruitgaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene gaf tijdens zijn gehoor aan dat hij naar België kwam omdat er Frans wordt gesproken. We merken op dat de betrokkene bij zijn gehoor aangaf een beetje Frans en Engels te kunnen. We wijzen erop dat het gegeven dat de betrokkene een beetje Frans kan geen afbreuk doet aan het feit dat Spanje zich met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") in de zaak "Tarakhel" (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de advocaat van de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming. Het EHRM stelde in deze zaak dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is (§103) indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel het EHRM in de zaak Tarakhel focust op de situatie van gezinnen of alleenstaanden met minderjarige kinderen en niet los kan worden gezien van de specifieke context van hoge instroom van immigranten in Italië, wordt gesteld dat de uitspraak ruimte biedt om te argumenteren dat ook bij andere categorieën van verzoekers individuele garanties dienen te worden bekomen gezien de ruime interpretatie van de notie 'kwetsbaarheid' door het Hof. We wensen te benadrukken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de specifieke en concrete omstandigheden van de zaak, te weten de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie (EHRM, A.M.E tegen Nederland, 13.01.2015, nr. 1428/10, §28). In dit verband wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij een poliep heeft in zijn neus en daardoor niet goed kan ademen. Hij verklaarde dat hij een afspraak maakte bij een specialist. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Spanje verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Spanje vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Spanje van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

We verwijzen in dit verband opnieuw naar het AIDA-rapport, dat stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de gezondheidszorg, waaronder ook gespecialiseerde behandelingen (blz. 64). Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene kan voor overdracht in het bezit worden gesteld van voldoende medicijnen om een eventuele leemte van enkele dagen te overbruggen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste zes werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Spanje niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Spaanse autoriteiten.”

Op 6 december 2019 wordt ook een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening.

2.3.1.1. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde middelen. Vervolgens verwijst zij naar haar schrijven van 11 juli 2019 en naar het familieleven dat ze in deze brief heeft aangehaald. De verzoekende partij stelt ook dat haar familieleven niet enkel in het licht van artikel 16.1 van de Dublin III-Verordening diende te worden onderzocht, maar ook in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt in het kader van artikel 8 van het EVRM dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze brief waardoor dit verdragsartikel is geschonden. De verzoekende partij meent dat hierdoor ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden. Zij vervolgt dat Spanje niet als verantwoordelijke lidstaat kan worden beschouwd daar er sprake is van systematische tekortkomingen in de opvang en in de asielprocedure. De verzoekende partij gaat vervolgens in op de opvang van asielzoekers in Spanje en de behandeling van verzoekende om internationale bescherming in Spanje. In dit verband citeert de verzoekende partij uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2015 met nummer 148 906, van 26 oktober 2015 met nummer 155 275 en uit het Tarakhel-arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 4 november 2014. De verzoekende partij betoogt dat België specifieke garanties aan Spanje had moeten vragen. Op basis van internationale rapporten betoogt de verzoekende partij: *“Que depuis plusieurs années, diverses institutions gouvernementales et non-gouvernementales dénoncent une détérioration des conditions liées à la grave crise économique qui secoue l’Espagne ; Qu’Amnesty International, dans son rapport actuel 2016/2017 , dénonce notamment le manque de places disponibles dans les centres d’accueil, le fait que la Loi relative à l’asile n’était toujours pas appliquée en Espagne 6 ans après son entrée en vigueur et le retard dans le traitement des demandes d’asile :*

« Le dispositif d’accueil des demandeurs d’asile en Espagne n’était toujours pas satisfaisant ; le nombre de places disponibles dans les centres d’accueil officiels était trop faible et l’assistance portée à celles et ceux qui étaient hébergés ailleurs insuffisante. L’Espagne n’avait pas mis en œuvre les directives européennes relatives aux personnes apatrides, aux procédures d’asile et aux conditions d’accueil. Six années après son entrée en vigueur, la Loi relative à l’asile n’était toujours pas appliquée. En conséquence, les personnes en quête d’asile n’avaient pas accès de façon égale partout dans le pays à l’assistance à laquelle elles avaient droit. Entre les mois de janvier et d’octobre, 12 525 demandes d’asile (données d’Eurostat) ont été déposées en Espagne, contre 4 513 en 2013. Le traitement de ces demandes accusait de plus en plus de retard et on dénombrait 29 845 dossiers en attente en août ».

Que le Comité des droits de l’homme (Nations Unies), dans ses Observations finales sur le sixième rapport périodique de l’Espagne, du 14 août 2015 fait l’état de nombreuses défaillances du système espagnol ;

Que le Comité s’inquiète des discriminations dont font l’objet les étrangers en Espagne :

“9. The Committee is concerned that immigrants, foreigners and ethnic minorities, including the Roma minority, continue to be subjected to discrimination in access to housing, education, employment and health care (arts. 2 and 26)”.

(Traduction libre: 9. Le Comité est préoccupé du fait que les immigrants, les étrangers et les minorités ethniques, y compris la minorité rom, continuent d’être victimes de discrimination dans l’accès au logement, l’éducation, l’emploi et les soins de santé (art. 2 et 26)).

Que le Comité exprime également son inquiétude quant à l’utilisation persistante de la privation de liberté des immigrants dans une situation irrégulière :

“15. The Committee is concerned at the persistent use of deprivation of liberty for immigrants in an irregular situation. The Committee is concerned at the complaints of ill-treatment by State officials at foreigner internment centres and the cases of violence among detainees that occur without intervention by the staff of the centres (arts. 7 and 9)”.

(Traduction libre: Le Comité est préoccupé par l’utilisation persistante de la privation de liberté pour les immigrants en situation irrégulière. Le Comité est préoccupé par les plaintes de mauvais traitements par les agents de l’Etat dans les centres de détention pour étrangers ainsi que par les cas de violence entre détenus qui se produisent sans aucune intervention de la part du personnel des centres (art. 7 et 9)).

Que le Comité est préoccupé à propos des mauvaises conditions de certains centres de détentions pour étrangers :

“16. The Committee is disturbed by reports of poor conditions in some foreigner internment centres and the lack of adequate standards of hygiene there (art. 10)”.

(Traduction libre: Le Comité est préoccupé par les rapports de mauvaises conditions de certains centres de détentions pour étrangers et l'absence de normes adéquates d'hygiène qui y règne).

Que de même, le Comité des droits économiques, sociaux et culturels (Nations Unies) dans ses observations générales sur l'Espagne publiées le 6 juin 2012 se disait préoccupé par la réduction des niveaux de protection effective des droits économiques, sociaux et culturels visant de manière disproportionnées les groupes marginalisés au rang desquels figurent les migrants et les demandeurs d'asile :

“8. Le Comité se déclare préoccupé par la réduction des niveaux de protection effective des droits consacrés par le Pacte, résultant des mesures d'austérité adoptées par l'État partie, qui a eu des effets disproportionnés sur l'exercice de leurs droits par les personnes et les groupes défavorisés et marginalisés, en particulier les pauvres, les femmes, les enfants, les personnes handicapées, les adultes et les jeunes chômeurs, les personnes âgées, les Gitans, les migrants et les demandeurs d'asile (art. 2, par. 1). »

Que le Comité se disait également préoccupé par les discriminations dont sont victimes les migrants dans l'exercice de leurs droits et la persistance d'attitudes hostiles et intolérantes à leur égard, y compris de la part d'agents de la force publique :

“11. Le Comité est préoccupé de constater qu'en dépit des mesures adoptées par l'État partie, les migrants et les Gitans continuent de faire l'objet de discrimination dans l'exercice des droits économiques, sociaux et culturels, pour ce qui concerne en particulier l'emploi, le logement, la santé et l'éducation. Le Comité est également préoccupé par la persistance d'attitudes hostiles et intolérantes à l'égard de ces groupes de population, y compris de la part d'agents de la force publique (art. 2, par. 2). »

Qu'il convient d'accorder une attention particulière aux informations dévoilées par deux rapports très fiables et complets sur la situation des migrants et des demandeurs d'asile en Espagne, à savoir le rapport du 6 juin 2013 de l'Assemblée Générale des Nations Unies sur le racisme, la discrimination raciale, la xénophobie et l'intolérance en Espagne et le rapport du Commissaire aux droits de l'Homme du Conseil de l'Europe datant du 9 octobre 2013 sur ces questions ;

Qu'en juin 2013, dans son Rapport sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l'intolérance qui y est associée, le Rapporteur spécial Mutuma Ruteere affirme à propos de l'Espagne :

« Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programmes or financial support other than what is provided by charity organizations.

The situation of asylum seekers in Ceuta and Melilla deserves increased attention. During his visit, the Special Rapporteur visited CETIs in Ceuta and Melilla where asylum seekers are lodged with irregular migrants upon arrival. While the conditions in the two CETIs visited were acceptable, there is a serious concern regarding overcrowding in the CETIs. In particular, the centre in Melilla, which has a capacity of 480 persons, held around 850 persons as of February 2013. It should be highlighted that in the CETI in Ceuta, there has been a decrease from 1,314 persons held in 2011 to 584 in 2012. [...] ».

(Traduction libre : Plusieurs interlocuteurs ont également mis en évidence que les difficultés économiques et financières auxquelles l'Espagne a fait face a un impact sur les réfugiés reconnus, qui ne pourraient plus bénéficier des programmes d'assistance ou d'un support financier autre que ce qui est prodigué par des organisations caritatives.

La situation des demandeurs d'asile à Ceuta et Melilla mérite une attention accrue. Lors de sa visite, le Rapporteur Spécial a visité des Centres pour immigrants et demandeurs d'asile (CETIs) à Ceuta et Melilla où les demandeurs d'asile sont placés, lors de leur arrivée, avec les migrants en situation irrégulière. Si les conditions des deux centres visités étaient acceptables, il y a une grande préoccupation à l'égard de la surpopulation dans ces centres d'accueil. En particulier, le centre de Melilla, qui a une capacité de 480 personnes, accueillait environ 850 personnes à partir du mois de février 2013. Il doit être souligné que dans le centre d'accueil (CETI) de Ceuta, il y a eu une diminution de 1.314 personnes accueillies en 2011 à 584 en 2012 [...] ».)

Que le rapporteur spécial pointe, plus loin, les longs délais de traitement des demandes d'asile, lesquelles ne débouchent parfois sur une décision qu'après deux à cinq ans. Il a également été rapporté que l'accès des demandeurs d'asile à la justice et à l'aide juridique est menacé par l'entrée en vigueur de la loi 10/2012. Le rapporteur spécial exprime sa préoccupation d'une réduction de la protection internationale et de la position de discrimination et d'inégalité dans laquelle sont mis les demandeurs d'asile ;

« Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. During the Special Rapporteur's visit, the Government admitted the difficulty of complying with the required time frames. Reportedly, asylum applications can sometimes take two to five years to be decided, while the maximum time frame under the law is six months. In Ceuta and Melilla in particular, this means that asylum seekers are forced to remain there until their application is processed, which is of concern, since CETIs are supposed to be temporary and are not adequate for protracted stays. In particular, it was reported that in Melilla, of the 98 asylum cases decided in 2012, 57 per cent took more than seven years. Furthermore, applicants are not always informed about the reason for the long delays or when they can expect a decision. It was reported that asylum seekers' access to justice and legal aid is threatened by the entry into force on 17 December 2012 of Law 10/2012 on fees for the administration of justice, and the ongoing reform of Law 1/1996 of 10 January 1996 on free legal assistance that has an important economic savings component and therefore may reduce the categories of persons entitled to receive free legal assistance. The Special Rapporteur is concerned that international protection is undermined, especially in Ceuta and Melilla, and that applying for asylum puts individuals in a position of discrimination and inequality ».

(Traduction libre: Les demandeurs d'asile sont également confrontés à de longs délais dans le traitement de leur demande d'asile selon la procédure classique, y compris à Ceuta et Melilla. Au cours de la visite du Rapporteur spécial, le Gouvernement a reconnu la difficulté de se conformer aux délais prescrits. D'après certaines informations, les demandes d'asile peuvent parfois prendre deux à cinq ans avant qu'une décision ne soit prise, alors que le délai maximum en vertu de la loi est de six mois. A Ceuta et Melilla en particulier, cela signifie que les demandeurs d'asile sont obligés d'y rester jusqu'à ce que leur demande soit traitée, ce qui est préoccupant, puisque les centres CETIs sont censés être temporaires et ne sont pas adéquats pour des séjours de longue durée. En particulier, il a été signalé que, à Melilla, sur les 98 demandes d'asiles sur lesquelles il a été statué en 2012, 57 pourcents ont pris plus de sept ans. En outre, les demandeurs d'asile ne sont pas toujours informés de la raison des longs retards ou quand ils seront susceptibles d'obtenir une décision. Il a été rapporté que l'accès des demandeurs d'asile à la justice et à l'aide juridique est menacé par l'entrée en vigueur le 17 décembre 2012 de la Loi 10/2012 sur les frais d'administration de la justice, et la réforme en cours de la Loi 1/1996 du 10 janvier 1996 sur l'assistance juridique gratuite qui possède une composante importante d'épargne économique et qui est donc susceptible de réduire les catégories de personnes ayant droit à bénéficier d'une assistance juridique gratuite. Le Rapporteur spécial craint que la protection internationale soit amoindrie, particulièrement à Ceuta et Melilla, et que le fait de demander l'asile mette les personnes en situation de discrimination et d'inégalité ».)

Qu'il dénonce donc la stigmatisation de certains groupes, dont les migrants, la propagation de stéréotypes racistes par les médias, l'émergence d'un discours haineux et xénophobe parmi les politiciens et les leaders politiques et des conditions de vie particulièrement difficiles pour des migrants et demandeurs d'asile, notamment à Ceuta et Melilla et dans certains quartiers de Barcelone et de Madrid -conditions qu'il qualifie pour les deux métropoles d'inhumaines et dégradantes ; Qu'il pointe la discrimination raciale dont sont victimes les migrants et mentionne que des attaques physiques sur des migrants ont été rapportées ; Qu'il pointe l'adoption d'une législation restreignant l'accès des migrants aux soins de santé ;

Que le rapporteur spécial exprime également des préoccupations quant à la mise en œuvre d'une législation relative au droit d'asile et à la protection subsidiaire (Law 12/2009) : en l'absence de décrets de mise en œuvre de cette législation, certains des droits garantis ne peuvent être exercés en pratique. Ce vide juridique peut mener à une interprétation unilatérale et discrétionnaire du droit d'asile par les fonctionnaires, avec un risque de pratiques discriminatoires et de manque de garanties pour les demandeurs d'asile. Le rapporteur spécial se dit préoccupé par des décisions et des politiques d'asile pas toujours en conformité avec la Convention de Genève :

« (...) However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)».

(Traduction libre: (...) Par contre, des préoccupations subsistent quant à la mise en œuvre effective de la loi. En particulier, il a été signalé que des décrets pour sa pleine mise en œuvre doivent encore être

adoptés, bien qu'en 2012, le gouvernement ait annoncé des progrès dans l'élaboration de ces décrets. En l'absence de ces décrets, certains des droits garantis par cette loi ne peuvent être exercés dans la pratique. Le Rapporteur Spécial craint que ce vide juridique puisse conduire à une interprétation unilatérale et discrétionnaire du droit d'asile par les agents d'Etat compétents, avec un risque de pratiques discriminatoires et d'un manque de garanties pour les demandeurs d'asile. Le Rapporteur spécial est également préoccupé par les informations indiquant que la Commission d'Eligibilité espagnole, qui est l'organisme gouvernemental responsable de la détermination du statut de réfugié, prend des décisions et définit les politiques d'asile qui ne sont pas toujours conformes à la Convention relative au statut des réfugiés et aux politiques et positions du Bureau du Haut-commissariat des Nations-Unies pour les réfugiés (HCR)).

Que de manière générale, les demandeurs d'asile n'ont pas accès à une justice effective en Espagne, ce dont atteste le rapport rendu par l'Agence des droits fondamentaux de l'Union Européenne sur l'accès à la justice des demandeurs d'asile :

« C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovénie – les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » .

Que dans le résumé exécutif du rapport de la Comisión Española de Ayuda al Refugiado sur la situation des réfugiés en Espagne et Europe de 2015 , nous lisons que :

« Serious flaws persist in the asylum procedure, such as accelerated refusal of applications made at border crossing points or Detention Centres for Foreigners (abbreviated as CIE in Spanish), or the execution of removals regardless of ongoing judicial appeals against decisions of inadmissibility or refusal of application ».

(Traduction libre : Des défauts graves persistent dans la procédure d'asile, comme le refus accéléré des demandes faites aux points de passage des frontières ou des centres de détention pour étrangers (CIE en abrégé en espagnol), ou l'exécution des renvois indépendamment des recours judiciaires en cours contre les décisions d'irrecevabilité ou de rejet de demandes).

Que le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, dans son rapport réalisé à l'issue d'une visite en Espagne réalisée du 3 au 7 juin 2013, a également exprimé des préoccupations quant au sort des migrants, pointant notamment des allégations de mauvais traitement dont ont été victimes des migrants en centre de détention :

“The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials. In 2011 the CPT, among others, reported allegations of ill-treatment suffered by migrants detained in detention centers for foreigners (CIES) as well as at airports during deportation procedures”.

(Traduction libre: Le Commissaire est préoccupé par les rapports de plus en plus fréquents de mauvais traitements ou de traitements discriminatoires des migrants par les responsables de l'application des lois. En 2011, le CPT, entre autres, rapporté des allégations de mauvais traitements subis par les migrants détenus dans les centres de détention pour étrangers (CIES), ainsi que dans les aéroports au cours de procédures d'expulsion).

Que concernant les conditions d'accueil dans ces centres, le rapport rendu par Migreurop en 2012 fait état de conditions de vie difficiles sévissant dans les centres d'accueil, généralement surpeuplés,

manquant aux règles d'hygiène élémentaires et trop petits pour accueillir le flux important de migrants et de demandeurs d'asile :

« Spanish CIE are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing. There are numerous complaints of lack of hot water, excessive cold or heat, and at least in the Valencia CIE detainees sleep in fully enclosed cells, without automatic devices that open doors in case of emergency, or need to go to the bathroom. The CIE almost completely lacks articles and spaces for leisure, beyond an empty courtyard and rooms with a TV. In terms of emergency evacuation, in many centres there are no fire extinguishers or evacuation routes.”

(Traduction libre: Les CIE espagnols sont souvent construits dans des anciennes prisons, bâtiments militaires ou de police dans des conditions architecturales pauvres. Même les nouveaux bâtiments (Valence ou Barcelone) présentent des déficiences graves, telles que la surpopulation dans les cellules, le manque d'espace commun, le manque de ventilation et des patios insuffisants. Les détenus ne reçoivent pas de produits d'hygiène ou des vêtements adéquats. Il y a de nombreuses plaintes à propos du manque d'eau chaude, du froid excessif ou de la chaleur, les détenus du CIE de Valence dormant dans des cellules entièrement closes, sans dispositifs automatiques qui ouvrent les portes en cas d'urgence, ou quand ils ont besoin d'aller à la salle de bain. Le CIE manque presque complètement d'articles et d'espaces de loisir, outre une cour vide et des salles avec une télévision. En termes d'évacuations d'urgence, dans de nombreux centres, il n'y a pas d'extincteurs ou de voies d'évacuation).

Que ceci est encore étayé par un rapport de la Comisión Española de Ayuda al Refugiado de 2012 , qui stipule que :

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla »;

(Traduction Libre : « Ceux-ci font mention de la surpopulation, du manque d'hygiène et d'assainissement des espaces communs, du manque d'accès aux toilettes et aux douches pendant la nuit, du manque d'intimité des lieux, de températures extrêmement chaudes ou très basses dans les douches, rendant leur utilisation impossible. En ce qui concerne les produits d'hygiène personnelle, on peut dire qu'ils sont être quasi-inexistants, et qu'en fonction du centre CIE, on ne reçoit qu'une petite barre de savon, une serviette ou une couverture à l'arrivée au centre. Cela signifie que les personnes résidant dans ces centres ne reçoivent pas de visite de la famille et qu'ils portent toujours les mêmes vêtements donnés par les ONG, jour et nuit, qu'ils n'ont pas de draps, pas de shampoing et pas des ustensiles nécessaires à la vie quotidienne, qu'ils éprouvent une série de difficultés à laver leurs vêtements, car d'une part, les CIES ne comportent pas de service de blanchisserie, et d'autre part, ils ne peuvent enlever les seuls vêtements qu'ils portent. » (pièce 6, p.162)).

Que tous ces rapports mettent donc en évidence, d'une part, les risques de traitement inadéquat de la demande d'asile de la partie requérante (risque de pratiques discriminatoires, manque de garanties, réduction de l'accès à l'aide juridique, délai déraisonnable de traitement, ...) et, d'autre part, un risque d'être victime des conditions de vie dégradantes voire inhumaines du fait de la réduction drastique des droits sociaux et économiques des migrants et demandeurs d'asile en Espagne qui touche particulièrement les domaines du logement et de la santé, du racisme et la xénophobie qui y prévaut, se traduisant notamment par des attitudes hostiles et intolérantes de la part d'agents étatiques. Il y a bien un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi de la partie requérante en Espagne.

Attendu que CEAR fait part de sa préoccupation concernant l'expulsion de migrants :

« The Popular Party group in the Parliament brought forward an amendment to the Public Security Act - that was finally passed at the Congress of Deputies on March 26, 2015 – aiming to legalize unlawful push backs to Morocco of migrants irregularly entering the cities of Ceuta and Melilla, a practice that has been condemned by nongovernmental organizations and especially by the Council of Europe Commissioner for Human Rights. Summary returns at the border, with no procedure or guarantee whatsoever, are a serious threat for the right of asylum”.

(Traduction libre : Le groupe du Parti Populaire au Parlement a présenté un amendement à la Loi sur la sécurité publique - qui a été finalement adopté au Congrès des députés le 26 mars 2015 - visant à légaliser les pushbacks illégaux au Maroc des migrants qui entrent irrégulièrement les villes de Ceuta et Melilla, une pratique qui a été condamnée par les organisations non gouvernementales et en particulier par le Commissaire des droits de l'homme du Conseil de l'Europe. Des retours arbitraires à la frontière, sans procédure ni garantie que ce soit, sont une grave menace pour le droit d'asile).

Que le Comité des droits de l'homme (Nations Unies), dans ses Observations finales précitées du 14 août 2015, fait part de sa grande préoccupation en raison des expulsions de migrants au départ de Ceuta et de Melilla. Il s'inquiète également des expulsions expresses effectuées par voies aériennes, expulsions qui pourraient constituer une violation du principe de non-refoulement :

“18. The Committee is concerned about the practice of summary return, also known as “hot expulsion”, which takes place at the borders of Ceuta and Melilla. In particular, the Committee notes with concern the first final provision of the Public Security Act, which establishes a special regime for Ceuta and Melilla, authorizing the summary return of immigrants identified at the borders of the two autonomous cities. The Committee is also concerned about the practice of carrying out so-called “express deportations” by air, including by joint flights planned by the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union (FRONTEX). The Committee is concerned that these summary expulsions are carried out without sufficient guarantees of respect for the principle of non-refoulement, where relevant. The Committee is also concerned at reports of cases of non-Syrian asylum seekers being denied access to asylum offices in Ceuta and Melilla (arts. 6 and 7)”.

(Traduction libre: Le Comité est préoccupé par la pratique du retour sommaire, également connue comme “expulsion à chaud”, qui se déroule aux frontières de Ceuta et Melilla. En particulier, le Comité note avec préoccupation la première disposition finale de la Loi sur la sécurité publique, qui établit un régime spécial pour Ceuta et Melilla, autorisant le retour sommaire des immigrants identifiés aux frontières des deux villes autonomes. Le Comité est également préoccupé par la pratique de la mise en pratique des soi-disant « déportations expresses » par voie aérienne, y compris par les vols joints planifiés par l'Agence Européenne pour la gestion de la coopération opérationnelle aux frontières extérieures des Etats-membres de l'Union européenne (FRONTEX). Le Comité craint que ces expulsions sommaires soient effectuées sans garanties suffisantes du respect du principe de non-refoulement, le cas échéant. Le Comité est également préoccupé par des rapports de cas de demandeurs d'asile non-syriens qui ne voient refuser l'accès aux bureaux d'asile de Ceuta et Melilla (art. 6 et 7)).

Que le Comité s'inquiète également à propos des mauvais traitements subis par les immigrants, dont les demandeurs d'asile, lorsqu'il est procédé à leur expulsion du territoire espagnol:

“19. The Committee expresses concern about frequent reports of allegations of illtreatment in the context of the expulsion of immigrants, including asylum seekers in Ceuta and Melilla, both by the Spanish authorities and by the Moroccan authorities acting on Spanish soil. In particular, the Committee deplores the deaths of 15 immigrants who died on 6 February 2014 as they attempted to reach the beach of El Tarajal in Ceuta (arts. 6 and 7)”.

(Traduction libre : Le Comité est préoccupé par des rapports fréquents d'allégations de mauvais traitements dans le cadre de l'expulsion des immigrants, y compris les demandeurs d'asile à Ceuta et Melilla, à la fois par les autorités espagnoles et par les autorités marocaines agissant sur le sol espagnol. En particulier, le Comité déplore la mort de 15 immigrants qui sont morts le 6 février 2014 lorsqu'ils tentaient de rejoindre la plage de El Tarajal à Ceuta (art. 6 et 7)).

Qu'en outre, dans son rapport 2015/2016, Amnesty International dénonce des cas d'expulsions automatiques et collectives de migrants, sans leur laisser la possibilité de demander l'asile :

« Le 3 février, six hommes originaires d'Afrique subsaharienne ont été sommairement renvoyés de Ceuta vers le Maroc. D'autres expulsions collectives similaires, au cours desquelles des gardes civils ont renvoyé de force vers le Maroc des groupes de personnes qui étaient sous leur contrôle, sans évaluer individuellement leur situation ni leur laisser la possibilité de demander l'asile, ont été fréquemment signalées ces dernières années, en particulier à Melilla.

En mars, la Loi relative aux étrangers a été modifiée de manière à légaliser l'expulsion automatique et collective de migrants et de réfugiés aux frontières des enclaves espagnoles de Ceuta et Melilla. Cette disposition ouvrirait la voie à de nouvelles expulsions collectives, qui sont interdites par le droit international. Le nombre de tentatives de franchissement des clôtures qui séparent Melilla du Maroc a baissé après février, quand plusieurs camps de fortune au nord du Maroc ont été démantelés par les autorités marocaines.

En mai, le Comité contre la torture s'est inquiété de la pratique des « renvois à chaud » dans les villes autonomes de Ceuta et Melilla, où ces rejets à la frontière (rechazo) empêchaient tout accès aux procédures d'asile.

En juillet, le Comité des droits de l'homme a appelé l'Espagne à respecter le principe de « non-refoulement » et à garantir l'accès à de véritables procédures d'asile.

En août, l'enquête menée à Melilla sur le passage à tabac, par des gardes civils, d'un migrant qui avait tenté de franchir la frontière entre le Maroc et Melilla avant d'être renvoyé de force au Maroc en octobre 2014 a été classée sans suite. Le tribunal n'est pas parvenu à recueillir les témoignages d'autres migrants, car ils avaient eux aussi été expulsés collectivement au cours de la même opération de police. Cet homme avait été frappé par des gardes civils, puis transporté jusqu'au côté marocain de la barrière, alors qu'il était inconscient. Malgré des éléments de preuve vidéo, le ministère de l'Intérieur a affirmé qu'il était impossible d'identifier les policiers impliqués. Un recours contre la décision de classer l'enquête sans suite était en instance à la fin de l'année.

En octobre, l'enquête sur le recours excessif à la force par des gardes civils sur la plage de Tarajal en février 2014 a été classée, sans qu'aucune poursuite n'ait été engagée. Des gardes civils avaient utilisé des projectiles en caoutchouc et des fumigènes pour empêcher environ 200 personnes de rejoindre à la nage le côté espagnol de la plage depuis le Maroc. Vingt-trois personnes avaient été renvoyées de force vers le Maroc et au moins 14 s'étaient noyées en mer ».

Que dans son rapport récent 2016/2017, Amnesty International a dressé le même constat quant à la situation problématique des réfugiés et des migrants en Espagne :

« Cette année encore, les forces de l'ordre espagnoles de Ceuta et Melilla ont procédé à des expulsions collectives vers le Maroc.

(...) Au moins 60 personnes originaires d'Afrique subsaharienne, arrivées sur le territoire espagnol en franchissant les clôtures séparant Ceuta du Maroc, ont été expulsées collectivement le 9 septembre. Avant d'être renvoyées, certaines ont été frappées par des agents marocains qui s'étaient introduits dans la zone située entre les clôtures, qui est en territoire espagnol. Plusieurs de ces personnes expulsées vers le Maroc ont été blessées lors du franchissement des clôtures ou à cause des coups reçus ».

Que dans son rapport de 3 mars 2017, le Département d'État des États-Unis (U.S. Department of State) a déclaré que les problèmes les plus importants en matière de droits de l'homme ont été, entre autres, le refus de l'accès à l'asile et le retour forcé sommaire des demandeurs d'asile par la police .

Que dès lors, en raison de l'ensemble des rapports dont il est fait état ci-dessus à propos des conditions des demandeurs d'asile en Espagne ainsi que des mauvais traitements qu'ils y subissent, la Belgique se rendrait responsable d'une violation par ricochet de l'article 3 de la CEDH dans l'hypothèse où elle procéderait à un transfert de la partie requérante vers l'Espagne.

Qu'en effet, la Cour européenne des droits de l'homme admet une violation de l'article 3 « par ricochet », lorsque les Etats expulsent un étranger vers un pays dans lequel le risque de traitement inhumain et dégradant est avéré.

Que la Cour a en effet jugé : « Cependant, d'après la jurisprudence constante de la Cour, l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3 (art. 3), donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 (art. 3). Dans ce cas, l'article 3 (art. 3) implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (arrêt Soering c. Royaume-Uni du 7 juillet 1989, série A n° 161, p. 35, paras. 90-91, arrêt Cruz Varas et autres c. Suède du 20 mars 1991, série A n° 201, p. 28, paras. 69-70, et arrêt Vilvarajah et autres précité, p. 34, par. 103 » (CEDH 15 novembre 1996, Affaire Chahal c. Royaume-Uni, Req. n°22414/93, §74).

Qu'enfin, la Cour européenne des droits de l'homme a condamné l'Espagne pour les expulsions collectives vers le Maroc de 75-80 personnes qui étaient originaires d'Afrique sub-saharienne (CEDH 3 octobre 2017, Affaire N.D. et N.T. c. Espagne, Req nos 8675/15 et 8697/15):

« 54. Au vu de ce qui précède et du contexte des présentes requêtes, la Cour renvoie au droit international applicable et aux accords intervenus entre les Royaumes du Maroc et de l'Espagne concernant l'établissement des frontières terrestres entre ces deux États. Elle estime toutefois qu'il n'est pas nécessaire d'établir si la clôture frontalière dressée entre le Maroc et l'Espagne se situe ou non sur le territoire de ce dernier État. Elle se borne à rappeler, comme elle l'a déjà établi par le passé, que, dès lors qu'il y a contrôle sur autrui, il s'agit dans ces cas d'un contrôle de jure exercé par l'État en question sur les individus concernés (Hirsi Jamaa, précité, § 77), c'est-à-dire d'un contrôle effectif des autorités de cet État, que celles-ci soient à l'intérieur du territoire de l'État ou sur ses frontières terrestres. De l'avis de la Cour, à partir du moment où les requérants étaient descendus des clôtures frontalières, ils se trouvaient sous le contrôle continu et exclusif, au moins de facto, des autorités espagnoles. Aucune spéculation concernant les compétences, les fonctions et l'action des forces de l'ordre espagnoles sur la nature et le but de leur intervention ne saurait conduire la Cour à une autre conclusion.

[...]

105. La Cour observe qu'il ne fait pas de doute que les requérants, qui se trouvaient sous contrôle continu et exclusif des autorités espagnoles (voir aussi les paragraphes 50 et suivants ci-dessus), ont été éloignés et renvoyés vers le Maroc contre leur gré, ce qui constitue clairement une « expulsion » au sens de l'article 4 du Protocole no 4 (Sharifi et autres, précité, § 212).

[...]

108. Au vu de ce qui précède, l'exception *ratione materiae* soulevée par le gouvernement défendeur est écartée. La Cour conclut que l'éloignement des requérants revêtait un caractère collectif contraire à l'article 4 du Protocole no 4. Partant, il y a eu violation de cette disposition.

[...]

121. Compte tenu des circonstances de la présente espèce et du caractère immédiat de leur expulsion de facto, la Cour estime que les requérants ont été privés de toute voie de recours qui leur eût permis de soumettre à une autorité compétente leur grief tiré de l'article 4 du Protocole no 4 et d'obtenir un contrôle attentif et rigoureux de leur demande avant leur renvoi.

122. Dès lors, la Cour estime qu'il y a eu également violation de l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 4 du Protocole no 4 à la Convention. »

Que tous ces rapports mettent donc en évidence, d'une part, les risques de traitement inadéquat de la demande d'asile de la partie requérante (risque de pratiques discriminatoires, manque de garanties, réduction de l'accès à l'aide juridique, délai déraisonnable de traitement, ...) et, d'autre part, un risque d'être victime des conditions de vie dégradantes voire inhumaines du fait de la réduction drastique des droits sociaux et économiques des migrants et demandeurs d'asile en Espagne qui touche particulièrement les domaines du logement et de la santé, du racisme et la xénophobie qui y prévaut, se traduisant notamment par des attitudes hostiles et intolérantes de la part d'agents étatiques. Il y a bien un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi de la partie requérante en Espagne ;

****

Attendu que la décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que l'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 §2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Espagne des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

Que la décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant l'Espagne comme Etat responsable de la demande d'asile de la partie requérante ;

Qu'à la vue des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale du requérant doit être traitée par la Belgique sur base de l'article du Règlement Dublin III ;

Partant, il y a lieu de suspendre d'extrême urgence la décision attaquée. »

2.3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 18.1.b, 16, en 17.1. van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje om de asielaanvraag van de verzoekende partij te onderzoeken en de garanties inzake de procedure om internationale bescherming, onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming aldaar. Er wordt concreet nagegaan of de overdracht aan Spanje voor de verzoekende partij een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De gemachtigde baseert zich hiertoe op het 'Asylum Information Database Country Report: Spain, up-to-date tot 2018 (hierna: het AIDA-rapport). Voorts wordt in de bestreden beslissing ook geantwoord op de grieven van de verzoekende partij die zij in haar brief van 11 juli 2019 heeft aangevoerd. Ook wordt erkend dat de moeder, een broer en een zus van de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Er wordt uiteengezet dat de verzoekende partij geen gewaard maakt van een afhankelijkheidsrelatie tussen

haar en voormelde personen. Ook de elementen van het administratief dossier tonen niet aan dat er een relatie van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en voormelde personen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.1.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest, van de artikel 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening.

2.3.1.4. Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing wat impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De kernvraag is in wezen: is er sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie? Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijk element bij. In haar brief van 11 juli 2019 wijst de verzoekende partij op het gegeven dat haar moeder, broer en zus in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat dit verzoek op 8 mei 2019 aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt. De brief van 11 juli 2019 werd ook door deze personen ondertekend. Noch in deze brief noch in het verzoekschrift wijst de verzoekende partij op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar dat de verzoekende partij samen met deze personen in 2017 een visum voor Nederland aangevraagd heeft, doch dat zij samen met haar moeder, broer en zus tot in Spanje in de zomer van 2018 heeft samengeleefd. Sinds Spanje verblijft de verzoekende partij niet meer samen met hen. Nadat de verzoekende partij Spanje verlaten heeft, heeft zij een tijdje samen met haar oom in Leipzig gewoond. De verzoekende partij geeft ook niet aan dat haar verzoek om internationale bescherming samenhangt met het verzoek van voormelde personen. Gelet op het ontbreken van elementen die een begin van bewijs vormen van een band van afhankelijkheid, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een heden in de zin van artikel 8 van het EVRM een gezin vormt met haar moeder, zus en broer die in België een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.1.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, Kudla/Polen, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 219; EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov/Rusland, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er

een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoeker, waar hij zich beroep op de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Spanje vernederende of onterende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Hieronder zal blijken dat de verzoekende partij *in casu* geen dergelijke schending aantoonde en dat hij evenmin kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de gemachtigde zijn beslissing op dit punt niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd of niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

In casu verwijst de verzoekende partij naar verschillende internationale rapporten die betrekking hebben op de algemene situatie in Spanje. De rapporten waaruit de verzoekende partij citeert dateren uit 2010, 2012, 2013, 2015, 2016 en 2017.

De bestreden beslissing onderzoekt de situatie in Spanje op basis van "Asylum information Database – Country Report: Spain - 2018 update" (hierna: het AIDA-rapport),

Vooreerst wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij als Dublinterugkeerder terecht zal komen in de opvangcentra in Ceuta en Melilla (Spaanse steden in Marokko). De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij niet concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, waarin de specifieke tekortkomingen die verzoekers raadsman heeft aangekaart uitvoerig worden besproken en waarin concreet wordt toegelicht, zonder zich te beperken tot de verwijzing naar het AIDA rapport, waarom er inzake opvang in Spanje geen sprake is van een systematisch falen in het bieden van opvang aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublinterugkeerders, *quod in casu*, in het bijzonder. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister een zeer uitvoerig en goed onderbouwd onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoeker wordt overgebracht naar Spanje in het kader van de Dublin III-verordening. Dit onderzoek behelst zowel verzoekers individuele situatie als de algemene situatie van Dublinterugkeerders (asielprocedure en asielopvang) die door de Spaanse autoriteiten worden teruggenomen. De gemachtigde van de minister licht als volgt toe waarom er *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt:

"De advocaat van de betrokkene uitte in zijn schrijven bezorgdheid over de vrijheidsberoving van irreguliere migranten in Spanje. We wijzen erop dat de Spaanse autoriteiten op 16.07.2019 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Gezien het bovenstaande kunnen de opmerkingen van de advocaat van de betrokkene met betrekking tot de detentie van irreguliere migranten in Spanje, niet relevant worden geacht in het geval van de betrokkene.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We voerden een grondige analyse uit van het toonaangevende en geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", verder 'AIDA-rapport' genoemd, meest recent bijgewerkt op 20.03.2019, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De advocaat van de betrokkene wijst in zijn tussenkomst op problemen wat opvang betreft, onder meer wat het aantal opvangplaatsen betreft. Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt de nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving

moeten faciliteren. In een tweede fase – de "integratiefase"- verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Tenslotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog de nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (blz. 54-56). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België, impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat het AIDA-rapport van Spanje twee paragrafen wijdt aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio") voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (blz. 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (blz. 34).

Met betrekking tot de opmerkingen van de advocaat wat toegang tot opvang betreft, wijzen we erop dat het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 heeft opgedragen om personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Intussen heeft het Ministerie reeds de nodige instructies gegeven en aanpassingen doorgevoerd die dienen te waarborgen dat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen (blz. 34).

Het AIDA-rapport vermeldt dat een toename van het aantal verzoeken in 2018 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste wat opvang betreft. Het meldt echter ook dat de voorbije jaren bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en de levensomstandigheden in de opvangstructuren daardoor niet achteruit zijn gegaan (blz. 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren nergens in het rapport als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (blz. 58). Hier dient evenwel opgemerkt te worden dat in de passage over personen die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (blz. 34).

Het feit dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje een langere tijdsduur kent, kan niet worden beschouwd als een dermate systematische tekortkoming dat moet worden geconcludeerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een schending of risico van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest inhoudt.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn schrijven naar de situatie in Ceuta en Melilla en naar collectieve teruggrijvingen van vreemdelingen. Wat betreft de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'), dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terechtkomen, aangezien de betrokkene het land niet illegaal binnenreist, maar in het kader van de Dublinverordening aan Spanje wordt overgedragen.

We wijzen erop dat de advocaat verwijst naar een aantal bronnen die al enkele jaren oud zijn en waarvan sommige zelfs van 2012 dateren. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven.

Zoals eerder werd opgemerkt, kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat de betrokkene in Spanje dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt zou zijn. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin wordt gesteld dat de Spaanse asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare asielzoekers, maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een asielzoeker of vluchteling. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening voor kwetsbare personen.

Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare personen (blz. 29-30).

Op basis van een grondige analyse van het AIDA-rapport blijkt dat het feit dat iemand verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet per definitie impliceert dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende

en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. In het rapport wordt bovendien ook nergens gemeld dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen een onmenselijk of vernederend behandeling te beurt zou vallen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Indien zou worden aangehaald dat er een hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen is in Spanje, dient erop te worden gewezen dat dit niet automatisch betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin aanwijzingen in recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit zou blijken dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de opvang, de gezondheidszorg en de juridische bijstand en de opvangmodaliteiten in Spanje door de hoge instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zouden zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zouden voorkomen.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat op basis van dit rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons inziens onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Inzake de veroordeling van de Spaanse regering door het Spaanse hooggerechtshof in januari 2019, wordt in de bestreden beslissing specifiek het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de opmerkingen van de advocaat wat toegang tot opvang betreft, wijzen we erop dat het Spaanse Hooggerechtshof in Madrid het Ministerie van Arbeid, Migratie en Sociale Zekerheid in januari 2019 heeft opgedragen om personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, niet uit te sluiten van opvang vanwege het verlaten van Spanje en dus ook van de hen toegewezen opvangstructuur. Intussen heeft het Ministerie reeds de nodige instructies gegeven en aanpassingen doorgevoerd die dienen te waarborgen dat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen (blz. 34).”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de opvangomstandigheden voor Dublinterugkeerders in Spanje en rekening heeft gehouden met de maatregelen die de Spaanse overheid heeft genomen na de uitspraak door het Spaanse Hooggerechtshof.

Dat de gemachtigde van de minister zich met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje baseert op recente gezaghebbende rapporten, is geheel in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en maakt deel uit van een zorgvuldige feitevinding in het kader van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde ook erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de opvang van verzoekers. Daarenboven geeft het AIDA-rapport (blz.34) uitdrukkelijk aan dat uitdrukkelijk wordt aangegeven dat Dublinterugkeerders (zoals de verzoekende partij) prioritair worden behandeld voor de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg komen Dublinterugkeerders zoals de verzoekende partij zelfs sneller dan andere asielzoekers in het opvangsysteem terecht. De Raad wijst er voorts op dat in het AIDA-rapport (p. 54) wordt aangegeven dat elke fase van het Spaanse opvangsysteem zes maanden duurt en dat de materiële voorzieningen stelselmatig worden verminderd, met de bedoeling dat de verzoeker om internationale bescherming in de laatste fase autonomie en sociale integratie bereikt. Voor kwetsbare profielen kan deze normale termijn van 18 maanden worden verlengd tot 24 maanden (p. 65). De verzoekende partij voert echter geenszins concreet aan dat eventuele problemen met betrekking tot de opvang en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden leiden, laat staan dat zij aanvoert (en aantoon) dat sprake is van structurele tekortkomingen. Bovendien benadrukt de Raad dat

volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden, zoals gebreken in de opvangvoorzieningen, in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen, in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 9 april 2013, *H. en B./Verenigd Koninkrijk*, § 114; EHRM 2 april 2013, *Samsam Mohammed Hussein e.a./Nederland en Italië* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, ontwikkeld op basis van internationale rapporten uit 2010, 2012, 2013, 2015, 2016 en 2017, doet aan bovenstaande motivering van de bestreden beslissing die wordt onderbouwd door recentere rapporten, met name het AIDA-rapport update 2018, geen afbreuk. De Raad wijst er echter nogmaals op dat de gemachtigde gebruikmaakt van een recenter rapport, met name het AIDA-rapport, dat up-to-date is tot 31 december 2018. De meest recente informatie in het voormelde rapport dateert zelfs van 8 maart 2019, van enkele maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. Door te citeren uit een oudere rapporten en daarbij niet uiteen te zetten op welk vlak dit rapport het in de bestreden beslissing gebruikte AIDA-rapport zou tegenspreken, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde die op het laatstgenoemde rapport zijn gebaseerd. Des te meer omdat de verzoekende partij tijdens het Dublingehoor op 8 juli 2019 heeft aangegeven dat zij niet kan terugkeren naar Spanje omdat ze er geen familie heeft. De verzoekende partij heeft geen andere elementen met betrekking tot Spanje aangehaald. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij evenmin de volgende motivering van bestreden beslissing: *“We wijzen erop dat de advocaat verwijst naar een aantal bronnen die al enkele jaren oud zijn en waarvan sommige zelfs van 2012 dateren. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat migranten in Spanje het slachtoffer zijn van discriminatie waardoor ze hun rechten niet te volle kunnen uitoefenen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde ook niet betwist dat in Spanje, zoals in andere landen, sprake is van racisme, xenofobie of discriminatie. Hij geeft echter aan dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Spanje, en dat dit bovendien ook niet impliceert dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de verzoekende partij in situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Door louter te verwijzen naar een aantal berichten en zich te beperken tot vage uitspraken kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan deze concrete motivering in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat zij het niet eens lijkt te zijn met deze vaststellingen van de gemachtigde, maakt niet dat sprake is van een gebrek aan zorgvuldigheid of van een niet-afdoende motivering.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet concreet aan dat er in de actuele omstandigheden, waar de Spaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van de Dublin III-verordening, zwaarwegende gronden voorliggen die aannemelijk maken dat zij na de overdracht aan Spanje zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij een begin van bewijs dient te leveren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een verboden behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het vage en niet concreet onderbouwde betoog van de verzoekende partij kan niet volstaan. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid in het licht van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde zelf wijst op de mogelijkheid van de toepassing van de soevereiniteitsclausule van artikel 17.1 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt: *“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”*

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. (...)

Het voormelde artikel 17 behoort, zoals blijkt uit zijn opschrift en zoals de gemachtigde ook zelf aangeeft, tot de discretionaire bepalingen van de Dublin III-verordening. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelt in zijn arrest van 23 januari 2019, C-661/17, *M.A e.a./ International Protection Appeals Tribunal e.a.* met betrekking tot artikel 17.1 van de Dublin III-verordening het volgende:

“58 Uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening komt duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is volgens de in die verordening vastgestelde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Voor de gebruikmaking van deze bevoegdheid gelden bovendien geen bijzondere voorwaarden (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 36). Die bevoegdheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van de Dublin III-verordening niet de verantwoordelijke lidstaat (arrest van 4 oktober 2018, Fathi, C-56/17, EU:C:2018:803, punt 53).

59 Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid is het aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de mogelijkheid die wordt geboden door de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, en om ermee in te stemmen zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening.

60 Deze constatering strookt overigens met de rechtspraak van het Hof over facultatieve bepalingen, volgens welke deze bepalingen de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekennen (arrest van 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punt 57 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en voorts met de doelstelling die met artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening wordt nagestreefd, te weten de bescherming van de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen (arrest van 5 juli 2018, X, C-213/17, EU:C:2018:538, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Bijgevolg blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het om een facultatieve bepaling gaat, zodat een lidstaat de keuze heeft deze bepaling al dan niet toe te passen. In deze zin kan dan ook niet van de gemachtigde worden verlangd dat hij in een overdrachtsbesluit steeds een motivering met betrekking tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule opneemt, ook al bestaat hiertoe geen enkele aanleiding. Uit de voormelde rechtspraak blijkt echter tevens dat een lidstaat over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om de zogenaamde soevereiniteitsclausule al dan niet toe te passen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de gemachtigde wel degelijk uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande het betoog van de verzoekende partij in haar schrijven van 11 juli 2019, dat betrekking heeft op de omstandigheden van opvang en de behandeling van asielaanvragen in Spanje in het licht van artikel 3 van het EVRM en het gegeven dat het verzoek om internationale bescherming van de moeder, broer en zus van de verzoekende partij in België behandeld wordt. De gemachtigde kon *prima facie* op afdoende en redelijke wijze stellen dat geen elementen voorlagen die noopten tot een toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening en artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, of een schending van deze bepalingen op zich, *prima facie* niet aannemelijk maken.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS